

Tóth Imre

Peremvidék

A névtelen tartomány. Itt a lélek feloszlatja önmagát.
Persze, múlatni kell az időt, ha az ember nem bírja
már tovább. Öntöttem már ágyút és harangot, foglaltam
országot és várost. De süllyed a hold, leszáll a homály.
Antarktisz üzen a távolból. Azt mondják, négyféle fém
kell az angyalokhoz, mint ahogy az idő is négyféle minőség.
Fogalmam sincs, hogyan csinálják, de egyszer csak itt
van mind a négy.

Peremvidék az ország neve, ahol minden nap újra áll a bál.
Leülhetsz hát asztalunkhoz, ha elkélne némi segítség.
Varázslók, csalók, szemfényvesztők, és mindenféle egyéb
népség áll szolgálatodra, öntenek neked angyalt aranyból, és
elintézik, némi pénzért persze, hogy szíved hölgye legalább
egy kicsit, téged is szeressen.

Herceg, ha hallod a hangom a homályból, szabadíts ki börtönömből,
ahová gonosz istenek zártak, hiszen a Te országodban
nem kőből, hanem az idők jeleiből emeltem neked házat.

Megpecsételve

Árulóim számon tartom.
Lesz majd, mikor kérni jönnek.
De hiába. Én tudom, mi van a
mosolyuk mögött. Érdek, és ordas
szívek. Ennyi telik tőlük.
Bukásuk nem tölt el örömmel.

Elisabeth Ledersberger-Lehoczky grafikája